

EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA
DRUGA SEKCJA

SPRAWA CHODECKI przeciwko POLSCE¹

(SKARGA nr 49929/99)

WYROK – 26 kwietnia 2005 r.

W sprawie Chodecki przeciwko Polsce,
Europejski Trybunał Praw Człowieka (Druga Sekcja), zasiadając jako Izba
składająca się z następujących sędziów:

Pan J.-P. COSTA, *przewodniczący*,

Pan A. B. BAKA,

Pan I. CABRAL BARRETO,

Pan K. JUNGWIERT,

Pan V. BUTKEVYCH,

Pan L. GARLICKI,

Pani D. JOČIENĚ, *sędziowie*,

oraz Pan S. NAISMITH, *zastępca Kanclerza Sekcji*,

obradując na posiedzeniu zamkniętym 31 marca 2005 r.,
wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu:

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 49929/99) wniesionej przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej do Europejskiej Komisji Praw Człowieka („Komisja”) na podstawie dawnego artykułu 25 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności („Konwencja”) przez obywatela polskiego, pana Wiesława Chodeckiego („skarżący”), 10 sierpnia 1998 r.

2. Polski Rząd („Rząd”) reprezentowany był przez pełnomocników, pana K. Drzewickiego, a następnie pana J. Wołasiewicza z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

---

¹ Wyrok ten stanie się prawomocny zgodnie z warunkami określonymi przez artykuł 44 § 2 Konwencji. Wyrok ten podlega korekcie wydawniczej.

3. 9 października 2003 r. Trybunał uznał skargę za częściowo niedopuszczalną i zdecydował o zakomunikowaniu Rządowi skargi dotyczącej przewlekłości tymczasowego aresztu zastosowanego wobec skarżącego. Na podstawie art. 29 § 3 Konwencji zdecydował też o równoczesnym zbadaniu przedmiotu skargi i jej dopuszczalności.

4. 1 listopada 2001 r. Trybunał zmienił skład swoich Sekcji (art. 25 § 1 Regulaminu Trybunału). Sprawa została przydzielona nowo utworzonej Drugiej Sekcji (art. 52 § 1 Regulaminu Trybunału).

FAKTY

I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY

5. Skarżący urodził się w 1955 r. i mieszka w Sosnowcu.

6. 12 czerwca 1994 r. został zatrzymany jako podejrzany o dokonanie zabójstwa swojej konkubiny.

7. 13 czerwca 1994 r. prokurator rejonowy w Sosnowcu przedstawił skarżącemu zarzut zabójstwa i wydał postanowienie o jego tymczasowym aresztowaniu do 12 sierpnia 1994 r. w związku z toczącym się przeciwko niemu śledztwem. Według prokuratora ze względu na charakter zarzucanego przestępstwa zastosowanie tymczasowego aresztowania wobec skarżącego było konieczne w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania dowodowego. W tym samym dniu prokurator zarządził przeprowadzenie sekcji zwłok.

8. 23 czerwca 1994 r. skarżący wniósł zażalenie i wniosek o uchylenie tymczasowego aresztowania.

9. 24 czerwca i 4 lipca 1994 r. prokurator zarządził sporządzenie opinii przez biegłych. 6 lipca 1994 r. prokurator zarządził przeprowadzenie eksperymentu procesowego polegającego na odtworzeniu zdarzeń, które miały miejsce w dniu śmierci ofiary.

10. 11 lipca 1994 r. Sąd Wojewódzki w Katowicach oddalił zażalenie skarżącego z 23 czerwca 1994 r. Przyjął takie samo uzasadnienie dla swojego postanowienia: istnienie uzasadnionego podejrzenia, waga zarzucanego czynu, obawa matactwa.

11. 28 lipca 1994 r. prokurator rejonowy w Sosnowcu przedłużył tymczasowe aresztowanie skarżącego do 12 września 1994 r.

12. 29 lipca 1994 r. Sąd Rejonowy w Sosnowcu zarządził sporządzenie przez biegłych psychiatrów dwóch opinii w celu ustalenia zakresu odpowiedzialności karnej skarżącego.

13. 27 i 28 sierpnia 1994 r. prokurator zarządził sporządzenie kolejnych dwóch opinii przez biegłych lekarzy.

14. 5 września 1994 r. Sąd Wojewódzki w Katowicach przedłużył tymczasowe aresztowanie skarżącego do 30 października 1994 r., opierając się na istnie-

niu racjonalnego podejrzenia, że skarżący popełnił zarzucany mu czyn. Sąd powołał się także na konieczność sporządzenia dwóch opinii przez biegłych. Opinie te zostały przedłożone sądowi 9 września i 24 października 1994 r.

15. 24 października 1994 r. skarżący zapoznał się z aktami sprawy.

16. 28 października 1994 r. prokurator rejonowy wniósł akt oskarżenia do Sądu Wojewódzkiego. Prokurator zwrócił się do sądu o przesłuchanie 38 świadków.

17. Sąd pierwszej instancji przeprowadził rozprawy 12 stycznia, 16 marca, 21 marca, 28 marca, 1 czerwca, 8 czerwca, 20 czerwca, 12 października i 12 grudnia 1995 r., jak również 29 marca 1996 r.

18. 28 marca 1996 r. Sąd Wojewódzki w Katowicach wydał wyrok. Uznał skarżącego za winnego zarzucanego mu czynu i skazał go na dwanaście lat pozbawienia wolności.

19. 30 maja 1996 r. skarżący wniósł apelację.

20. 13 sierpnia 1996 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach uchylił wyrok sądu pierwszej instancji i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia. Wskazał, iż uznanie skarżącego za winnego zostało oparte na dowodach pośrednich i pewne fakty nadal wymagają wyjaśnienia.

21. W ponownym procesie w pierwszej instancji, Sąd Wojewódzki przeprowadził rozprawy w dniach: 10 grudnia 1996 r., 27 lutego, 28 lutego, 26 marca, 30 kwietnia, 8 maja i 28 października 1997 r., jak również w dniach 14 i 22 stycznia 1998 r. Rozprawa wyznaczona na 17 lutego 1998 r. została odroczone.

22. Na rozprawach 30 kwietnia 1997 r., 28 października 1997 r. i 17 lutego 1998 r. obrońca skarżącego składał wnioski o uchylenie tymczasowego aresztowania, ale jego wnioski nie zostały uwzględnione.

23. 1 czerwca 1998 r. sąd przedłużył tymczasowe aresztowanie wobec skarżącego do 30 listopada 1998 r. Odwołał się do istnienia racjonalnego podejrzenia, że skarżący popełnił zarzucany mu czyn. Sąd podkreślił wagę przestępstwa i konieczność rozpatrzenia pozostałych dowodów.

24. 10 czerwca 1998 r. obrońca skarżącego wniósł zażalenie na to postanowienie. Zakwestionował racjonalność zarzutów skierowanych przeciwko jego klientowi, podtrzymując, że opierają się one tylko na dowodach poszlakowych. Podniósł też, że przedłużone tymczasowe aresztowanie skarżącego nie służy zabezpieczeniu prawidłowego toku postępowania, ponieważ sądy pozyskały już wszelkie konieczne dowody.

25. 24 czerwca 1998 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił oba zażalenia. Wskazał, że zasada, na którą powołał się skarżący, mówiąca, że gdy czas trwania aresztu przekroczy dwa lata, może on zostać przedłużony jedynie przez Sąd Najwyższy, nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Sąd zauważył, że zasada ta dotyczy tylko postępowania przed sądem pierwszej instancji i nie ma zastosowania, gdy sąd wyda wyrok, nawet jeżeli ten wyrok został następnie uchylony przez sąd odwoławczy.

26. 30 lipca 1998 r. skarżący wniósł zażalenie na to postanowienie.

27. 3 sierpnia 1998 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach poinformował skarżącego, że na postanowienie wydane przez sąd odwoławczy nie przysługuje zażalenie.

28. 24 września 1998 r. Sąd Wojewódzki w Katowicach wydał wyrok. Ponownie uznał skarżącego za winnego zabójstwa i skazał go na dziesięć lat pozbawienia wolności. Sąd zaliczył skarżącemu na poczet kary okres tymczasowego aresztowania.

29. 26 listopada 1998 r. obrońca skarżącego wniósł apelację.

30. 27 listopada 1998 r. Sąd Wojewódzki w Katowicach przedłużył tymczasowe aresztowanie skarżącego do 29 stycznia 1999 r. ze względu na uznanie skarżącego za winnego i skazanie go miesiąc wcześniej.

31. 8 grudnia 1998 r. skarżący wniósł zażalenie na powyższe postanowienie do sądu, który nie był właściwy w tej kwestii. Zatem 11 stycznia 1999 r. sprawa ta została przesłana do Sądu Apelacyjnego w Katowicach, który 25 lutego 1999 r. oddalił oba zażalenia skarżącego.

32. 26 kwietnia 1999 r. obrońca skarżącego wniósł kasację do Sądu Najwyższego w sprawie uznania skarżącego za winnego i jego skazania.

33. 6 marca 2000 r. Sąd Najwyższy oddalił tę kasację.

II. WŁAŚCIWE PRAWO KRAJOWE I PRAKTYKA

34. W czasie trwania postępowania przepisy regulujące tymczasowe aresztowanie były zawarte w rozdziale 24 ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 r. – Kodeks postępowania karnego („kodeks”) zatytułowanym „Środki zapobiegawcze”. Ten kodeks już nie obowiązuje. Został uchylony i zastąpiony ustawą z 6 czerwca 1997 r. (nazywaną zwyczajowo „nowym kodeksem postępowania karnego”) który wszedł w życie 1 września 1998 r. Kodeks (z 1969 r. – przyp. tłum.) wymieniał, jako „środki zapobiegawcze” między innymi tymczasowe aresztowanie, poręczenie majątkowe oraz dozór policyjny.

35. Artykuł 209 ustanawiał ogólne podstawy nakładania środków zapobiegawczych:

„Środki zapobiegawcze można stosować w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania jeżeli dowody zebrane przeciwko oskarżonemu dostatecznie uzasadniają, że popełnił on przestępstwo.”

36. Art. 217 § 1 określał podstawy tymczasowego aresztowania. Odpowiednia część tego przepisu w wersji mającej zastosowanie do 1 stycznia 1996 r. przewidywała, że:

„1. Tymczasowe aresztowanie może nastąpić, jeżeli:

- (1) zachodzi uzasadniona obawa, że oskarżony będzie się ukrywał, zwłaszcza wówczas, gdy nie ma on w kraju określonego miejsca zamieszkania lub nie można ustalić jego tożsamości albo

- (2) zachodzi uzasadniona obawa, że oskarżony będzie nakłaniał do fałszywych zeznań lub w inny sposób starał się utrudniać postępowanie karne, albo
- (3) oskarżonemu zarzucono zbrodnię lub działanie w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w kodeksie karnym albo
- (4) oskarżonemu zarzucono czyn, którego stopień społecznego niebezpieczeństwa jest znaczny...”

37. 1 stycznia 1996 r. podpunkty 3 i 4 § 1 art. 217 zostały uchylone, a cały przepis preredagowano. Od tamtego czasu właściwe podpunkty mają następujące brzmienie:

- (1) Jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że oskarżony będzie się ukrywał, zwłaszcza wówczas, gdy nie można ustalić jego tożsamości lub nie ma on w kraju określonego miejsca zamieszkania albo
- (2) [w brzmieniu sprzed 1 stycznia 1996 r.].

Art. 217 ust. 2 przewidywał:

„Jeżeli oskarżonemu zarzuca się popełnienie zbrodni lub umyślnego występku zagrożonego karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat, albo gdy sąd pierwszej instancji skazał go na karę pozbawienia wolności nie niższą niż 3 lata potrzeba zastosowania tymczasowego aresztowania w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania może być uzasadniona grożącą oskarżonemu surową karą.”

38. Kodeks wskazywał pewien margines swobody w nakładaniu poszczególnych środków zabezpieczających. Art. 213 § 1 218 i 225 kodeksu były oparte na założeniu, że tymczasowe aresztowanie było najostrzejszym środkiem zabezpieczającym i nie powinno być nakładane, jeżeli właściwsze byłyby środki łagodniejsze.

39. 4 sierpnia 1996 r. weszła w życie ustawa zmieniająca kodeks postępowania karnego, która wprowadziła nowe terminy dla tymczasowego aresztowania.

40. Od tej daty art. 222 kodeksu otrzymał brzmienie:

„§ 3. Łączny czas stosowania tymczasowego aresztowania do chwili wydania pierwszego wyroku przez sąd pierwszej instancji nie może przekroczyć roku i 6 miesięcy, a w sprawach o zbrodnie –2 lat.

§ 4. Przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania na okres oznaczony przekraczający terminy określone w paragrafach 2 i 3 może w szczególności uzasadnionych wypadkach dokonać tylko Sąd Najwyższy na wniosek sądu, przed którym sprawa się toczy, a w postępowaniu przygotowawczym – na wniosek Prokuratora Generalnego, jeżeli konieczność taka zachodzi w związku z zawieszeniem postępowania karnego, przedłużającą się obserwacją psychiatryczną oskarżonego lub wykonywaniem czynności dowodowych poza granicami kraju, a także jeżeli oskarżony celowo przewleka zakończenie postępowania w terminach, o których mowa w § 3.”

41. Art. 263 kodeksu z 1997 r. przewiduje:

„§ 3. Łączny okres stosowania tymczasowego aresztowania do chwili wydania pierwszego wyroku przez sąd pierwszej instancji nie może przekroczyć 2 lat.

§ 4. Przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania na okres oznaczony, przekraczający terminy określone w § 2 i 3, może dokonać sąd apelacyjny, w którego okręgu prowadzi się postępowanie, na wniosek sądu, przed którym sprawa się toczy, a w postępowaniu przygotowawczym na wniosek właściwego prokuratora apelacyjnego – jeżeli konieczność taka powstaje w związku z zawieszeniem postępowania karnego, przedłużającą się obserwacją psychiatryczną oskarżonego, przedłużającym się opracowywaniem opinii biegłego, wykonywaniem czynności dowodowych w sprawie o szczególnej zawłości lub poza granicami kraju, celowym przewlekaniem postępowania przez oskarżonego, a także z powodu innych istotnych przeszkód, których usunięcie było niemożliwe.”

PRAWO

I. DOMNIEMANE NARUSZENIE ARTYKUŁU 5 § 3 KONWENCJI

42. Skarżący zarzucał, że nadmierna długość jego tymczasowego aresztowania była niezgodna z artykułem 5 § 3 Konwencji, który w omawianym zakresie brzmi następująco:

„Każdy zatrzymany lub pozbawiony wolności zgodnie z przepisami ustępu 1 (c) niniejszego artykułu ... jest uprawniony rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie albo do zwolnienia na czas procesu. Zwolnienie może być obwarowane gwarancją stawienia się na rozprawie.”

43. Rząd zakwestionował ten pogląd.

A. Dopuszczalność

44. Trybunał zauważa, że niniejsza skarga nie jest oczywiście bezzasadna w znaczeniu art. 35 § 3 Konwencji. Zauważa też, że nie jest niedopuszczalna na żadnej innej podstawie. Zatem musi zostać uznana za dopuszczalną.

B. Przedmiot skargi

1. Stanowisko Rządu

45. Rząd oświadczył, że okres tymczasowego aresztowania skarżącego podlegającego pod zakres zastosowania art. 5 § 3 trwał 3 lata, 10 miesięcy i 27 dni. Jednakże w opinii Rządu tymczasowe aresztowanie skarżącego było uzasadnione przez cały okres jego trwania. Przede wszystkim istniało uzasadnione podejrzenie, poparte dowodami, że skarżący popełnił zabójstwo, którego popełnienie mu

zarzucano. Istniało także znaczące ryzyko matactwa, ponieważ kilku świadków z bliskiego otoczenia skarżącego musiało zostać przesłuchanych w toku śledztwa. Zatem organy prowadzące postępowanie musiały zapobiec wpływaniu skarżącego na postępowanie dowodowe.

46. Dodatkowo, biorąc pod uwagę stopień skomplikowania sprawy, w szczególności liczbę świadków i opinii biegłych, które zostały zarządzone w toku postępowania, organy wykazały się należytą starannością w prowadzeniu sprawy.

47. Ostatecznie, tymczasowe aresztowanie skarżącego było często kontrolowane przez sądy krajowe. Sądy starannie badały wnioski skarżącego o uchylenie tymczasowego aresztowania i podawały szczegółowe uzasadnienie.

2. Stanowisko skarżącego

48. Skarżący nie zgodził się z oświadczeniami Rządu.

49. Argumentował, że okres 3 lat, 10 miesięcy i 27 dni, jaki spędził w tymczasowym areszcie nie spełniał wymogu „rozsądnego czasu”.

50. Podnosił, że jednym z powodów podtrzymywania jego tymczasowego aresztowania podanym przez sądy było ryzyko wpływania przez niego na zeznania świadków. Jednakże sąd przesłuchiwał świadków tylko w toku śledztwa w 1994 r., a nie później. W opinii skarżącego fakt ten potwierdza, że mógł zostać zwolniony znacznie wcześniej.

3. Ocena Trybunału

I. Okres podlegający rozpatrzeniu

51. Trybunał zauważa, że skarżący został tymczasowo aresztowany 12 czerwca 1994 r. 28 marca 1996 r. sąd pierwszej instancji uznał go za winnego zabójstwa. Od tego czasu był tymczasowo aresztowany „po uznaniu za winnego przez właściwy sąd”, w znaczeniu art. 5 § 1 (a) i dlatego ten okres jego tymczasowego aresztowania nie polega pod art. 5 § 3 (wyrok *Český przeciw Czechom*, nr 33644/96, § 71, z 6 czerwca 2000 r.). 13 sierpnia 1996 r. Sąd Apelacyjny uchylił wyrok skazujący skarżącego. Od tego czasu jego tymczasowe aresztowanie znowu podpadało pod art. 5 § 3. Trwało ono do 24 września 1998 r., kiedy to sąd pierwszej instancji ponownie uznał skarżącego za winnego. W konsekwencji okres podlegający rozpatrzeniu trwał prawie 3 lata i 11 miesięcy.

II. Rozsądna długość okresu podlegającego rozpatrzeniu

a) Ogólne zasady

52. Trybunał przypomina, że ocena, czy okres tymczasowego aresztowania miał rozsądną długość nie może być dokonywana *in abstracto*, ale w każdym konkretnym przypadku w odniesieniu do jego okoliczności. Podtrzymywanie tymczasowego aresztowania może być usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy

istnieją po temu szczególne wskazania, takie jak wymogi interesu publicznego, w których odejście od zasady domniemania niewinności przeważa nad zasadą poszanowania wolności jednostki zawartą w art. 5 Konwencji (zobacz między innymi, wyrok *Kudła przeciw Polsce* [GC], nr 30210/96, § 110-111, ECHR 2000-X).

53. Zgodnie z art. 5 § 3 to krajowe organy sądowe muszą dbać, żeby tymczasowe aresztowanie osoby oskarżonej nie przekroczyło rozsądnego czasu. Muszą zatem, mając na uwadze zasadę domniemania niewinności, zbadać wszystkie fakty przemawiające za odstępieniem od reguły art. 5 i muszą je przedstawić w swoich orzeczeniach wydawanych w sprawach wniosków o uchylenie tymczasowego aresztowania.

54. Istnienie racjonalnego podejrzenia, że zatrzymana osoba popełniła przestępstwo, jest warunkiem niezbędnym do legalnego podtrzymywania jej aresztowania, ale po upływie pewnego czasu już nie wystarcza. Trybunał musi zatem stwierdzić, czy istniały inne podstawy, na które powołały się organy sądowe, uzasadniające dalsze pozbawienie wolności skarżącego. Jeżeli te podstawy były „odpowiednie” i „wystarczające”, Trybunał musi być także zapewniony, że organy krajowe wykazały się „szczególną starannością” w prowadzeniu postępowania (zobacz, np. wyrok *Jabłoński przeciw Polsce*, nr 33492/96, § 80, z 21 grudnia 2000 r.).

b) Zastosowanie powyższych zasad w niniejszej sprawie

55. Organy podały kilka podstaw zastosowania wobec skarżącego tymczasowego aresztowania. Po pierwsze, oparły się na racjonalnym podejrzeniu, że popełnił on zbrodnię, której popełnienie mu zarzucono. Ponadto stwierdziły, że skarżący powinien pozostać tymczasowo aresztowany w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania dowodowego (zobacz pkt 7 14 i 23 powyżej).

56. Trybunał zgadza się, że istnienie podejrzenia, iż skarżący popełnił zbrodnię, mogło w początkowym okresie uzasadniać jego tymczasowe aresztowanie. Akceptuje także potrzebę zapewnienia właściwego toku postępowania, która usprawiedliwiała podtrzymywanie tymczasowego aresztowania skarżącego co najmniej do czasu przesłuchania większości świadków.

57. Jednakże z upływem czasu podstawy te nieuchronnie stawały się coraz mniej właściwe. Niemniej jednak sądy krajowe, rozpatrując wnioski skarżącego o uchylenie tymczasowego aresztowania, nadal opierały się na tych samych powodach (zobacz pkt 10 i 23 powyżej).

58. W tej kwestii należy zauważyć, że podczas całego czasu trwania tymczasowego aresztowania skarżącego, organy nie dostrzegały możliwości nałożenia na skarżącego innych środków – takich, jak poręczenie majątkowe, czy dozór policyjny – wyraźnie przewidzianych przez polskie prawo dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania (zobacz pkt 34-38 powyżej).

59. W tym kontekście Trybunał chciałby podkreślić, że zgodnie z art. 5 § 3 organy, orzekając w sprawie uchylenia lub utrzymania tymczasowego aresztowania, są zobowiązane do rozważenia zastosowania innych środków służących za-

pewnieniu stawienia się danej osoby na rozprawie. W rzeczy samej przepis ten przewiduje nie tylko prawo do „rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie, czy uchylenia tymczasowego aresztowania podczas procesu”, ale także, że „uchylenie tymczasowego aresztowania może być obwarowane gwarancją stawienia się na rozprawę” (zobacz wyrok *Jabłoński*, cytowany powyżej, § 83).

60. Ponadto wygląda na to, że organy odwoływały się do ryzyka matactwa w bardzo ogólnym znaczeniu i bez wskazania, jak uchylenie tymczasowego aresztowania skarżącego miałyby zaszkodzić postępowaniu. Sąd Wojewódzki w Katowicach przesłuchiwał świadków jedynie podczas śledztwa w 1994 r. i nie później. Zatem przedłużanie tymczasowego aresztowania wobec skarżącego nie służyło już zapewnieniu prawidłowego toku postępowania.

61. W tych okolicznościach Trybunał konkluduje, że podstawy zawarte w zaskarżonych postanowieniach nie były wystarczające dla usprawiedliwienia podtrzymywania tymczasowego aresztowania skarżącego przez prawie 3 lata i 11 miesięcy.

62. Zatem nastąpiło naruszenie art. 5 § 3 Konwencji.

II. ZASTOSOWANIE ARTYKUŁU 41 KONWENCJI

63. Artykuł 41 Konwencji stwierdza:

„Jeśli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej Protokołów, oraz jeśli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi potrzeba, słuszne zadośćuczynienie pokrzywdzonej stronie.”

A. Szkoda

64. Skarżący przedłożył, że długość jego tymczasowego aresztowania spowodowała u niego poważną szkodę. Jednakże nie był w stanie określić wysokości szkody majątkowej ani przedstawić żadnych dokumentów potwierdzających koszty i wydatki, jakie poniósł w czasie postępowania. Zwrócił się do Trybunału o właściwą ocenę w świetle jego orzecznictwa.

65. Rząd nie przedłożył uwag co do roszczeń skarżącego.

66. Trybunał uznaje, że skarżący mógł ponieść pewną szkodę o charakterze niemajątkowym wskutek nadmiernej długości tymczasowego aresztowania, która nie może zostać dostatecznie zaspokojona poprzez samo stwierdzenie naruszenia Konwencji. W świetle okoliczności niniejszej sprawy, orzekając w oparciu o zasadę słuszności, zasądza skarżącemu kwotę 1.000 euro z tytułu szkody niemajątkowej.

B. Koszty i wydatki

67. Skarżący nie przedstawił żadnego roszczenia w tej sprawie.

C. Odsetki z tytułu zwłoki

68. Trybunał uważa za odpowiednie, że odsetki z tytułu wypłacenia zadośćuczynienia po terminie powinny być ustalone zgodnie z marginalną stopą procentową Europejskiego Banku Centralnego plus trzy punkty procentowe.

Z TYCH PRZYCZYŃ TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE

1. *Uznaje* pozostałą część skargi za dopuszczalną;
2. *Uznaje*, że doszło do naruszenia artykułu 5 § 3 Konwencji;
3. *Uznaje, że*
  - (a) pozwane państwo ma wypłacić skarżącemu, w ciągu trzech miesięcy od dnia, kiedy wyrok stanie się prawomocny zgodnie z artykułem 44 § 2 Konwencji, kwotę 1000 euro (tysiąc euro) z tytułu szkody niemajątkowej, plus jakikolwiek podatek, jaki może być nałożony, przeliczone na polskie złote według kursu z dnia realizacji wyroku;
  - (b) od wygaśnięcia powyższego trzymiesięcznego terminu do momentu zapłaty zwykłe odsetki będą płatne od tej sumy według marginalnej stopy procentowej Europejskiego Banku Centralnego plus trzy punkty procentowe.

Sporządzono w języku angielskim i obwieszczono na piśmie 26 kwietnia 2005 r., zgodnie z artykułem 77 § 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

S. NAISMITH
Zastępca Kanclerza

J.-P. COSTA
Przewodniczący